

ת"פ 2941/05/15 - מדינת ישראל נגד מ ח

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 2941-05-15 מדינת ישראל נ' מ ח

בפני כב' השופט יריב נבון

23 מרץ 2017

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מ ח

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד נוח רחאל מטעם הנאשם: בעצמו וב"כ עו"ד לימור אזולאי

גזר דין

מבוא:

1. בישיבה שהתקיימה ביום 30.10.2016, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר דיוני במסגרתו יחזור בו הנאשם מכפירתו, יודה ויורשע בעובדות כתב אישום מתוקן. בנוסף, סוכם בין הצדדים כי הנאשם יפנה לשירות המבחן לעריכת תסקיר בעניינו אשר יבחן, בין היתר, את שאלת הרשעת הנאשם בדין, כאשר המאשימה תעמוד על הרשעת הנאשם ואילו ההגנה תבקש להימנע מכך. עוד סוכם כי המאשימה תגביל עתירתה לעונש מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

2. בהתאם להסדר האמור הודה והורשע הנאשם בכתב אישום מתוקן בעבירות שעניין **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ו**תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 11.9.2014, בשעה 15:30 לערך, בישוב יבניאל, עת נהג עמאר נסאר (להלן: "**עמאר**") בטרקטור, עקף אותו הנאשם באמצעות רכבו, חסם את נתיב נסיעתו, ירד מהרכב ופנה לעמאר בצעקות באומרו כי הטרקטור פגע ברכבו וביקשו כי ימסור לו פרטים. בתגובה, מסר עמאר לנאשם את תעודת הזהות שלו. בעודם עומדים במקום נוצר פקק תנועה ולמקום הגיע מר הדר צעירי (להלן: "**המתלונן**"), הבעלים של הטרקטור עליו עבד אותה עת עמאר. המתלונן ביקש מהנאשם לפנות את הכביש ולאפשר החלפת פרטים אך הנאשם בתגובה ירק בפניו של המתלונן, אשר הנחה את עמאר להזיז את הטרקטור ולשחרר את התנועה בכביש. בשל כך, ניגש הנאשם לכיוון

עמוד 1

הטרקטור וניסה למשוך את המפתחות מתוכו, ומשהעיר לו המתלונן על מעשיו תקף אותו הנאשם שלא כדי בכך שהיכה אותו בצווארו. כתוצאה מכך, נגרמה למתלונן חבלה של ממש שהתבטאה בנפוחות בצווארו, בגינה נזקק לקבלת טיפול רפואי.

תסקיר שירות המבחן:

4. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר מטעם שירות המבחן ממנו עולה כי הנאשם בן 66, גרוש פעמיים ואב לארבעה ילדים בגילאים 14-39. הנאשם עובד למחייתו כעורך דין עצמאי וכבעל חברה לייצור אלומיניום ותריסים. לדבריו, בין השנים 1985-1988 למד באוניברסיטת חיפה תואר במנהל עסקים ומנהל בתי מלון. בין השנים 2003-2007 למד משפטים בקריה האקדמית בקריית אונו, ובהמשך למד קורסים שונים בתחום המשפטים. הנאשם שיתף כי ביום שחרורו מצה"ל, בהיותו בן 21, היה מעורב בתאונת דרכים קשה במהלכה נפצע בראשו ואף נפגמו יכולת הדיבור והזיכרון שלו. בעקבות התאונה אושפז לדבריו למשך כשנה, בשיקום ב"בית לוויןשטיין" (לא הוצגו לשירות המבחן מסמכים התומכים בכך). לטענת הנאשם, הפגיעה שחוזה השפיעה על דימויו האישי, ולתפיסתו, במקרים בהם הוא חש מאוים הוא פועל באופן אימפולסיבי ומתגונן. הנאשם אף שיתף את שירות המבחן כי הוא חולה באיסכמיה של הלב ומיתר לחץ דם.

5. לחובת הנאשם 5 הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות, הפרת הוראה חוקית, והזנחת שמירה על כל ירייה. בשנת 2009, נדון הנאשם לארבעה חודשי מאסר אשר רוצו בעבודות שירות, בגין עבירת אלימות כלפי אשתו השנייה. בנוגע לעבירות נשוא תיק זה ביטא הנאשם בוושה וחרטה על מעשיו. לדבריו, התנהגותו האימפולסיבית נובעת מהטראומה אותה חווה עקב תאונת הדרכים הקשה בה היה מעורב, אשר הפכה אותו לאדם החרד לשלמות גופו. הנאשם הודה חלקית בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וטען כי ניסה לקחת את מפתחות הטרקטור בכדי למנוע עזיבתו את המקום, וכי לא הייתה לו כל כוונה לתקוף או לפגוע במתלונן והדבר אירע באקראי (בהקשר זה, הבהירה ב"כ הנאשם בישיבת הטיעונים לעונש שהתקיימה ביום 23.2.17, לשאלת בית המשפט, כי הנאשם לא מבקש לחזור בו מהודייתו אלא בסה"כ ניסה להסביר לשירות המבחן את נסיבות ביצוע העבירה).

6. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו אדם אינטליגנט, בעל יכולת ורבלית גבוהה ויכולת טובה ליצירת קשר ולהתבוננות פנימית וביקורתית על התנהלותו בחיים. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל קווים נרקסיסטיים באישיותו, מתאפיין בדפוסי התנהגות אימפולסיביים ובקושי לווסת את דחפיו, במיוחד כשהוא חש פגיעה בכבודו. ניכר כי הוא מבטא עמדה מצמצמת ביחס לחומרת מעשיו. הערכת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד הינה נמוכה עד בינונית.

7. הנאשם ביטא בפני שירות המבחן חשש רב מהרשעתו ומסר כי זו עלולה להוביל לאישום נגדו בבית הדין של לשכת עורכי הדין, דבר שעלול להוביל לפסילת רישונו כעורך דין. שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו. באשר לשאלת הרשעתו בדין, התלבט שירות המבחן. מחד, מדובר בעבירות חמורות והנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה עליהן ואף לא מדובר בהרשעתו הראשונה. מאידך,

הרשעתו עלולה לפגוע בעיסוקו כעורך דין. לכן, נמנע שירות המבחן מלהמליץ בהקשר זה. שירות המבחן סבור כי ענישה מוחשית עשויה לחדד עבורו את האחריות למעשיו.

טיעונים לעונש:

8. **המאשימה** הגישה לעיוני את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ת/1). לדבריה, במסגרת תיק זה, הורשע הנאשם בעבירות חומרות, כמפורט בכתב האישום המתוקן. המאשימה הפנתה לאמור בתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי הנאשם התקשה לקבל אחרית מלאה על מעשיו, ואף הביע עמדה מצמצמת ביחס לחומרת מעשיו. מתסקיר שירות המבחן עולה כי מדובר באדם בעל דפוסי אישיות אימפולסיביים, ולכן שירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית אשר יהא בה כדי לחדד עבור הנאשם את אחריותו למעשיו. המאשימה סבורה כי יש להותיר את הרשעת הנאשם על כנה ולהטיל עליו מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן, בהתאם לשיקול דעת בית המשפט.
9. בטיעוניה לעונש ציינה **ב"כ הנאשם** כי הנאשם בן 67, מנהל משרד עורכי דין פרטי בטבריה. ב"כ הנאשם התייחסה בהרחבה לנסיבותיו האישיות והרפואיות של הנאשם, הסובל, לטענתה, מנכות צמיתה בשיעור של 27%, עקב פגיעה בגולגולת ובמוח בתאונת דרכים. לטענתה, מאז תאונת הדרכים והפגיעה הקשה, שרוי הנאשם בתהליך שיקומי נפשי עקב הטראומה שחוזה והפגיעות הגופניות. לדבריה, הנאשם מוגדר אף כחולה לב, סובל מאי ספיקת לב ומלחץ דם גבוה ומאפילפסיה. על אף המגבלות הרפואיות, מנהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי, כאיש עבודה ומשפחה למופת.
10. בכל הנוגע לאירוע נשוא כתב האישום המתוקן טענה ב"כ הנאשם כי מדובר באירוע תאונתי במהלכו נזרק הנאשם מהכביש תוך כדי ביצוע עקיפה, דבר שהגביר את עוצמת החרדה שלו. לדבריה המתלונן, אשר הגיע למקום, התערב והורה לנהג שלא למסור את פרטיו לנאשם, מבלי שהוא היה מעורב בתאונה עצמה, ובשל כך התפתח שיח קולני בינו לבין הנאשם אשר הסתיים בתקיפת המתלונן על ידי הנאשם. לדבריה, מעשיו של הנאשם בוצעו על רקע לחץ נפשי ממנו סבל באותה עת, ומתוך תחושת סכנה ואימה. לדבריה, האירוע האמור אינו משקף את דפוסי התנהגותו של הנאשם, הוא הביע חרטה על כך, ואף הסיכון לפיו יסתבך בעבירות דומות בעתיד הוא נמוך.
11. ב"כ הנאשם הוסיפה כי הרשעת הנאשם בדין עלולה לפגוע בהמשך עיסוקו כעורך דין בכך שישלל רישיונו. לדבריה, המתלונן אף פנה ללשכת עורכי הדין בתלונה בסמוך לאחר האירוע. לכן, עותרת ב"כ הנאשם לבטל את הרשעת הנאשם, מאחר, ולשיטתה, נסיבות המקרה עומדות בתנאים שנקבעו בהלכת תמר כתב.
12. **הנאשם**, בדברו האחרון, ביקש להימנע מהרשעתו בדין. לדבריו, מדובר באירוע פתאומי ובלתי נתפס עבורו והוא מביע צער וחרטה עמוקה על כך.

הבקשה לביטול ההרשעה :

13. ככלל, מי שנמצא אשם בעבירה שיוחסה לו יש להרשיעו ולגזור עליו ענישה הולמת. אי הרשעה הינה החריג לכלל, השמור למקרים יוצאי דופן. הימנעות מהרשעת נאשם שמורה למקרים חריגים בהם שוכנע בית המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב, ולאחר שמצא כי "אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדיון לבין חומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל**, תק-על 85(3), 737).

14. הכללים להימנעות מהרשעה, או ביטולה, הותוו במסגרת ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, ונקבעו שני תנאים מצטברים לכך:

א. סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה והאם אפשר בנסיבות אלה לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי שיש בהרשעה.

ב. נסיבותיו האישיות של הנאשם והפגיעה הצפויה לו והאם הנזק הצפוי להיגרם לו עקב ההרשעה הינו כזה הפוגע בסיכויי שיקומו וחורג מהראוי בנסיבות העניין.

(ראו אף - רע"פ 6904/09 **בלוך נ' מדינת ישראל**, מיום 26.11.09; ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (מיום 23.7.09) וכן רע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל** (מיום 2.8.10)).

15. על השיקולים הנדרשים והאיזון הנדרש ביניהם, עמד בית המשפט העליון ב - ע"פ 2669/02 **מדינת ישראל נ' פלוני** פ"ד (3) 685:

"משהתבקש ביהמ"ש לשיקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת ההרשעה, ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל.. הצורך במיצויו של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט מביצועה - גוברים. כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט - הנאשם.. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדיון בדרך הרשעת העבריין".

16. ככל שהעבירה המיוחסת לנאשם הינה חמורה יותר, או נסיבותיה חמורות, כך יגבר האינטרס הציבורי וכפות המאזניים ייטו לכיוון הרשעה. עוד נקבע בפסיקת בתי המשפט כי קיימת מקבילית כוחות בין המבחנים השונים, וככל שכוחו של האחד רב יותר, ניתן להסתפק בעוצמה חלשה יותר במבחן השני (לעניין זה ראו ב - עפ"ג (מח' מרכז- ליד) 44406-12-11 **שואהנה נ' מדינת ישראל** (16.2.12)).

17. תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם לא כלל המלצה להימנע מהרשעתו של הנאשם בדיון. עיון בתסקיר מלמד כי שירות המבחן התלבט בעניין זה לנוכח חומרת העבירה מחד, אל מול הפגיעה האפשרית בעיסוקו של

הנאשם כעורך דין, מאידך. דומה, כי במקרה שלפניי יש לדחות את הבקשה לביטול הרשעת הנאשם מן הטעמים שיפורטו להלן.

18. ראשית, אין עסקינן במקרה השגרתי והמוכר בו מתבקש בית המשפט לבחון בקשה מעין זו בנוגע לנאשם אשר עברו ללא רבב ואין לחובתו כל הרשעה קודמת. נהפוך הוא. לנאשם שלפניי מס' הרשעות קודמות, לרבות בגין עבירות אלימות, ולכן תמהני כיצד נתונים אלו מתיישבים עם האינטרס הציבורי, המחייב דווקא הרשעתו בדין של מי אשר חזר וביצע עבירות, על אחת כמה וכמה עבירות אלימות, כשלחובתו הרשעות קודמות.

19. באשר לחשש שמא הרשעת הנאשם בדין בתיק זה עלולה לפגוע פגיעה ממשית בהמשך עיסוקו כעורך דין, סבורני כי אף טענה זו יש לדחות. כאמור, לנאשם זה שורה של הרשעות קודמות, פרט להרשעתו בתיק שלפניי, דבר אשר לא מנע ממנו עד כה מלעסוק בעריכת דין במשך שנים רבות. לא זו אף זו. שמעתי מפי סנגוריתו כי בעבר, בעקבות הרשעתו בפלילים בגין עבירת אלימות, נדון עניינו בבית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין אך רישיונו לא נשלל. מי כף לידי יתקע כי דווקא כעת ייעשה הדבר. חזקה כי אף נסיבות מקרה זה ייבחנו לגופן ולכן לא ניתן להסיק, מניה וביה, כי הרשעת הנאשם בדין תוביל בהכרח לשלילת רישיון העיסוק שלו כעו"ד. בתי הדין המשמעתיים של לשכת עורכי הדין מוסמכים לשקול קשת של סנקציות עונשיות, בהתאם לנסיבות המעשה והעושה.

20. מכל מקום, ואף לנוכח חומרת העבירות והתנהגותו האלימה של הנאשם במקרה זה המחייבות הרשעתו בדין, סבורני כי יש להותיר את שיקול הדעת באשר להמשך עיסוקו של הנאשם כעורך דין לגורם המוסמך לכך. חרף טענותיה של ב"כ הנאשם בנוגע לנזק שעלול להיגרם לנאשם בעקבות הרשעתו, לא מצאתי כי להרשעה במקרה זה השלכות הרת אסון על עתיד הנאשם, וספקולציות בלבד אין בהן די. נזכיר כי עסקינן בחריג ולא בכלל, ולכן יש להותיר חריג זה למקרים המצדיקים זאת. לא למותר לציין כי אף אם יוחלט להגביל בצורה זו או אחרת את יכולתו של הנאשם לעסוק בעריכת דין, הפגיעה בו לא תהא כה חמורה מאחר ואין זה מקור פרנסתו היחיד, וייתכן שאף לא העיקרי. הנאשם הצהיר בעצמו בפני שירות המבחן כי הוא מתפרנס ממקור נוסף - בבעלותו מפעל לאלומיניום ותריסים, בכפר קמא, בו הוא מעסיק 20 עובדים, עסק אשר אף הוגדר על ידו כרווחי.

21. לא זו אף זו. בית המשפט העליון קבע בשורת החלטות כי בהכרעה באם להרשיע או לא להרשיע נאשם בעבירות חמורות לא יינתן משקל מכריע לפגיעה תעסוקתית וזאת גם בפיטורים אפשריים של הנאשם נוכח סיכויי מציאת עבודת חלופית. ראו בהקשר זה את האמור ברע"פ 1931/15 **אדריאן אברהם נ' מדינת ישראל** (מיום 26.3.2015):

"המבקש טוען, כי שגה בית המשפט המחוזי בכל ש "התעלם" מן המכתב המעיד על הנזקים המקצועיים הכבדים שבהם הוא עלול לשאת, באם תיוותר הרשעתו על כנה. התרשמתי, בניגוד לטענה זו של המבקש, כי בית המשפט המחוזי נתן את דעתו למכתב, וכלל לא התעלם מן האמור בו. בית המשפט המחוזי קבע במפורש, כי לשיטתו, אפילו אם לא ימשיך המבקש בעבודתו בנציבות כבאות והצלה, "הכשרתו המקצועית [של המבקש] תאפשר לו להשתלב במקום עבודה אחר". עולה מכך, כי לא צפויה כל "פגיעה חמורה" בשיקום המבקש, המצדיקה כשלעצמה, את העדר הרשעתו בדין."

בע"פ 8528/12 **ציפורה אלירן נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 3.3.13) קבע כב' השופט שוהם, בהסתמך על פסיקה קודמת כי :

"...בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בעניין פריגין ציינתי, בהקשר זה, כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים".

(ראה גם החלטותיו של כב' השופט שוהם ברע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 8.9.13; ברע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.3.13 וברע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.12.12).

22. במקרה שלפניי, לא הוכח כל נזק קונקרטי או מוחשי שעלול להיגרם לנאשם באם יורשע בדין בתיק זה. כמו כן, סוג העבירות המיוחסות לנאשם וטיבן לא מאפשר במקרה זה להימנע מהרשעתו של הנאשם. במקרה דנן העבירות המיוחסות לנאשם הינן עבירות אלימות חמורות. הנאשם נהג בבריונות ובצורה שאינה מתקבלת על הדעת, חסם את דרכו של עמאר ולאחר מכן תקף את המתלונן בכביש, ללא הצדקה נראית לעין, דבר המלמד על חומרת מעשיו. האינטרס הציבורי מחייב הרשעת הנאשם, בעיקר בתקופה בה האלימות גואה בכל חלקי המדינה, בכבישים, בחופי הים, בבתי חולים ובמקומות ציבוריים. הימנעות מהרשעה במקרה זה משולה לעצימת עין למעשי בריונות מסוג זה ולכך אין מקום, ודאי לא בעת הזאת. לפיכך החלטתי לדחות את הבקשה ולהותיר את הרשעת הנאשם על כנה.

קביעת מתחם הענישה :

23. בהתאם לתיקון 113, סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, בקביעת מתחם הענישה יש לקחת בחשבון את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט לחוק.

הערך החברתי שנפגע :

24. עבירת אלימות פוגעת בערכים של שמירה על כבודו של אדם, שלמות גופו, תחושת הביטחון שלו וביכולתו לנהל חיים שלווים ומוגנים. על תופעת האלימות הגואה ועל הצורך להחמיר בעונשם של הנוהגים בבריונות ובאלימות, עמד בית המשפט העליון במספר רב של הזדמנויות. יפים לעניין זה דברי כב' השופט דנציגר בע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' נאסר חסן** (מיום 10.11.09):

"... יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע

כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריאח".

וכן בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד נ' מדינת ישראל (7.6.05), נאמר:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי ששורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריאח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

25. על החומרה שבפתרון סכסוכים באמצעות אלימות עמד בית-המשפט העליון, בין היתר, בע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (מיום 27.10.11):

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות.

...

המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בגזר הדין לחומרת מעשיו של המערער".

26. על ביהמ"ש הדן בעבירות אלימות להעביר מסר בדבר העונש ההולם למי שנוקט באלימות לשם פתרון סכסוכים ולשם השגת מטרותיו. על החברה לגלות אפס סובלנות ביחסה להתנהגויות אלימות, כגון זו שלפניי, הפוגעות בפרט, כמו גם במרקם החברתי ובציבור כולו.

27. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים, ובעיקר כאשר הפגיעה בערך המוגן הייתה דומה, הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, כפי שעולה מהדוגמאות להלן:

א. רע"פ 7734/12 מגידוב נ' מדינת ישראל (28.10.12); נדחה ערעור הנאשם, אשר הורשע בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ונדון ל-11 חודשי מאסר בפועל.

ב. רע"פ 8241/13 ברדה נ' מדינת ישראל (25.3.14); נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, ונדון בבית משפט המחוזי ל-4 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ג. עפ"ג 52604-06-14 **טדי מקונן נגד מדינת ישראל**, (07.01.2015); הנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. בין הנאשם לבין עובד בתחנת דלק התפתח ויכוח. אז, אים הנאשם על המתלון באמצעות עט שהיה מונח על הדלפק, בכך שביצע תנועה של דקירה לעברו. בהמשך, הנאשם נגח בראשו של המתלון והיכה בו בעזרת תיקו וגרם לו לחבלות. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, והשית עליו עונש של 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית. בערעור אשר הוגש, הובא בחשבון מצבו הבריאותי של בנו של הנאשם, ובית המשפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם והעמידו על 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

ד. ע"פ (מח' חי') 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל** (10.7.13); התקבל ערעור המערער, אשר הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. המערער נגח בראשו של המתלון וגרם לו לחבלות בפניו. ערכאת הערעור התערבה בהכרעת הדין, ובשל כך אף הקלה בעונשו והשיתה עליו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד עונשים נלווים.

ה. ת"פ (ראשל"צ) 15223-01-12 **מדינת ישראל נ' אברהמי** (3.1.13); הורשע נאשם בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש. על רקע ויכוח בין הנאשם למתלון, שהינו כבן 65, הכה הנאשם את המתלון במכת אגרוף בעינו וגרם לו להמטומה בעין. הנאשם נעדר עבר פלילי, נידון ל- 4 חודשי עבודות שירות ולעונשים נלווים.

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:

28. בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם, יש ליתן את הדעת לנזק שנגרם מביצוע העבירה ולנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות.

א. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה** - כפי שעולה מעובדות כתב האישום, נגרמה למתלון חבלה של ממש ונפוחות בצוואר, והוא אף נזקק לטיפול רפואי.

ב. **הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה** - במעשיו של הנאשם טמון היה נזק פוטנציאלי רב יותר מזה שנגרם בפועל, בשים לב להתנהגותו נטולת הרסן, ובהתחשב במיקום הרגיש בו נגרמה החבלה על צווארו של המתלון.

ג. **הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה** - מעיון בעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם ביצע את העבירות בשל כעסו על התנהלות נהג הטרקטור בכביש. בשל כך חסם הנאשם את דרכו, ובכך גרם בעצמו ל"יצירת האירוע" ולהסלמתו, ואף לתוצאותיו.

29. לנוכח האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, עד לעונש מאסר בפועל של 12 חודשים, בצירוף מאסר

מותנה, קנס ו/או פיצוי לקורבן העבירה.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה:

30. בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הודאה ונטילת אחריות** - הנאשם בחר תחילה לכפור בעובדות כתב האישום ולנהל הליך הוכחות, במסגרתו העידו חלק מעדי התביעה, בין היתר אף המתלונן. מעדותו יכולתי להתרשם בצורה בלתי אמצעית הן באשר לנסיבות המקרה והן באשר להתנהגותו הבלתי סבירה של הנאשם, כמתואר בכתב האישום המתוקן. הנאשם בחר בסופו של יום להודות במיוחס לו, לאחר תיקון כתב האישום. אף לאחר הודאתו במסגרת ההסדר התקשה הנאשם לקבל אחריות מלאה על מעשיו, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן, ובחר לצמצם את חלקו ולהשליך את האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים ולייחסה להתנהגותם של יתר המעורבים, ואף לנסיבות חייו ולמצבו הרפואי.

ב. **נסיבות אישיות ומשפחתיות** - הנאשם בן 66, אב לילדים וסב לנכדים. נתתי דעתי לנסיבות חייו הלא קלות ולמצבו הבריאותי והנפשי, כנטען על ידי סנגוריתו, וכמפורט בתסקיר שירות המבחן. זאת על אף שלא הוצג לעיוני (ואף לא לעיון שירות המבחן) כל מסמך היכול לבסס ולתמוך בטענות אלו. בטיעוניה לעונש הרחיבה הסנגורית אודות הקשר הישיר, לשיטתה, בין נסיבות חייו של הנאשם, תאונת הדרכים הקשה אותה עבר בצעירותו ומצבו הנפשי והבריאותי, לבין התנהגותו האימפולסיבית במהלך האירוע המתואר בכתב האישום המתוקן. דומה כי קשר שכזה, אשר ודאי שאינו מובן מאליו כפי שסבורים הנאשם ובאת כוחו, יש לבסס בראיות, דבר אשר לא נעשה במקרה זה. על אף האמור, החלטתי ליתן לכך משקל, כפי שעשתה, ככל הנראה, אף המאשימה, בהציגה עמדה עונשית מקלה.

ג. **הרשעות קודמות** - עיון בגיליון הרישום הפלילי של הנאשם מלמד כי לחובתו 4 הרשעות קודמות ועוד רישום אחד ללא הרשעה. בין היתר הורשע הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, הפרת הוראה חוקית, איומים והזנחת כלי ירייה. הנאשם אף נדון בעבר ל - 4 חודשי מאסר, אותן ריצה בדרך של עבודות שירות. יצוין, כי חלק מהרשעותיו ישנות מאוד, אך האחרונה שבהן משנת 2014.

הרתעה אישית והרתעת הרבים:

31. התנהגותו האלימה של הנאשם כלפי אדם זר אותו לא הכיר, בשל מחלוקת חסרת חשיבות אותה ניתן היה לפתור בנקל בדרכי נועם, הינה סממן אחד מיני רבים לאלימות הנוגסת כיום בכל חלקי החברה. אלימות זו יכולה לפגוע בחפים מפשע, פגיעה קשה, ולכן על העונשים המוטלים בנסיבות דומות להרתיע עבריינים מלחזור לסורם, ולבטא את סלידתו של בית המשפט מאלה שאין מורא החוק עליהם.

32. סבורני כי העונש ההולם בנסיבות מקרה זה הינו מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות. דא עקא, המאשימה הלכה לקראת הנאשם כברת דרך ועתרה, במסגרת הסדר הטיעון, לענישה צופה פני עתיד, דהיינו מאסר מותנה. לאחר התלבטות, החלטתי שלא להחמיר מקום בו לא נדרשתי לכך, ובכך לאמץ את עמדת המאשימה ולהסתפק בעונשים להם עתרה.

33. לאור כל האמור לעיל, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות כנגד גוף מסוג פשע, ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ב. 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים, ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ג. פיצוי בסך של 1,500 ₪ למתלונן - עד תביעה מס' 2.

הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט תוך 60 ימים מהיום, ויועבר למתלונן, בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי הוראות החיקוק בהן הורשע, וזאת למשך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 5,000 ש"ח או 50 ימי מאסר תמורתו; אם לא יחתום ייאסר למשך 7 ימים.

כמצוות המחוקק, לנוכח האמור בסעיף 77 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א - 1961, אני מורה כי העתק מגזר הדין יועבר ללשכת עורכי הדין - מחוז הצפון.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

ניתנה והודעה היום כ"ה אדר תשע"ז, 23/03/2017 במעמד הנוכחים.

יריב נבון , שופט